

Arrest

**nr. 70 695 van 25 november 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Antwerpen, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 4 juli 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van een niet gedateerde beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen tot niet in overwegingname van een aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen .

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VERRELST, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. HERMANS, die loco advocaat M. COTTYN verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 december 2009 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfs-machtiging op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet).

1.2. Op een niet nader bepaalde datum trof de burgemeester van de stad Antwerpen een beslissing waarbij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag niet in overweging wordt genomen (bijlage 2). Deze beslissing werd niet betekend aan verzoeker. Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"Naam: (G.)

Voorna(a)m(en): (C.)

Geboren op/in: 02/01/1965 te: Senegal

Nationaliteit: Senegal

Verblijvend te: Turnhoutsebaan 276 2140 Borgerhout

heeft zich op 15/12/2009 bij het gemeentebestuur aangemeld om met toepassing van artikel 9bis, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf van meer aan drie maanden in het Rijk in te dienen.

Uit de controle van 06/07/2010 blijkt echter dat genoemde niet werkelijk op dit adres woont. Bijgevolg kan de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, niet in overweging worden genomen."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verwerende partij werpt in haar nota op: "Voorafgaand: exceptie van onontvankelijkheid én gebrek aan belang". Zij betoogt als volgt:

"Verzoekende partij vordert de nietigverklaring van een beweerde beslissing tot 'niet-inoverwegingname van haar regularisatieaanvraag 9bis'.

Een beroep tot nietigverklaring is krachtens artikel 39/1, §1, tweede lid juncto artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet slechts ontvankelijk indien het gericht is tegen een individuele beslissing genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Om ontvankelijk te zijn, moet het annulatieberoep dus gericht zijn tegen een uitvoerbare administratieve rechtshandeling, dit is een handeling waarbij wordt beoogd rechtsgevolgen in het leven te roepen of te beletten dat zij tot stand komen, waarbij met andere woorden wordt beoogd wijzigingen aan te brengen in een bestaande rechtsregel of rechtstoestand of een zodanige wijziging te beletten. De bestreden beslissing moet dus uit zichzelf rechtsgevolgen sorteren.'

Hiervan is in casu geenszins sprake aangezien de beslissing van de stad Antwerpen nog niet werd betekend aan verzoekende partij.

Het voorwerp van het beroep is dan ook onontvankelijk, de annulatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is immers beperkt tot een eenzijdige administratieve rechtshandeling. De bestreden beslissing is dan ook geen aanvechtbare beslissing.

Hieruit volgt tevens dat verzoekende partij niet het vereiste belang kan aantonen voor vernietiging van de beweerde beslissing.

De vernietiging van de bestreden beslissing dient aan verzoekende partij een direct en persoonlijk voordeel te verschaffen en het belang dient actueel te zijn, het bekomen voordeel dient rechtstreeks voort te vloeien uit de vernietiging.' De bestreden handeling houdt geen zeker en definitief nadeel in voor verzoekende partij, want de beslissing is nog niet tegenstelbaar aan verzoekende partij, het werd hem nog niet betekend.

Verzoekende partij heeft niet het nodige belang bij het indienen van het beroep tot nietigverklaring.

Het annulatieberoep is dan ook onontvankelijk."

2.2. Verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift onder het kopje "I. Ontvankelijkheid": "De bestreden beslissing werd niet betekend aan verzoeker, doch louter per gewone post overgemaakt aan de raadsman van verzoeker. Omwille van het feit dat de beslissing tot niet-inoverwegingneming niet aan verzoeker werd betekend is de termijn voor het instellen van het beroep nog niet beginnen lopen. Voorliggend verzoekschrift werd dan ook binnen de wettelijke beroepstermijn ingediend. Voorliggend verzoekschrift voldoet aan alle wettelijke vormvoorschriften en verzoeker heeft een persoonlijk belang bij het indienen ervan."

2.3. De Raad stelt vast dat beide partijen het eens zijn over het feit dat de bestreden beslissing nog niet betekend werd. Dit heeft enkel tot gevolg dat de beroepstermijn nog niet beginnen lopen is. Een beroep dat wordt ingesteld vooraleer de beroepstermijn begint te lopen is niet voorbarig op voorwaarde dat de bestreden beslissing bij het instellen ervan reeds genomen was (cf. J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nr. 418 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

2.4. De bestreden beslissing is niet gedateerd maar de verwerende partij stelt in haar nota dat zij getroffen werd op 1 oktober 2010. Aangezien onderhavig beroep werd ingediend op 4 juli 2011 dient de Raad vast te stellen dat de bestreden beslissing bij het instellen van het beroep reeds genomen was. Derhalve is onderhavig beroep wel degelijk ontvankelijk.

Het gegeven dat de bestreden beslissing nog niet betekend werd, houdt niet in dat ze niet getroffen werd. Dat het slechts zou handelen om een niet-definitieve beslissing blijkt niet uit de redactie van de bestreden beslissing en verwerende partij toont op geen enkele wijze aan dat het te dezen slechts een voorlopige beslissing betreft. De bestreden beslissing betreft, ook in geval van betekening, een eenzijdige administratieve rechtshandeling die wel degelijk de rechtstoestand van de verzoekende partij beïnvloedt aangezien ze als gevolg heeft dat de in punt 1.1. bedoelde aanvraag niet behandeld wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris met het oog op een onderzoek van de ontvankelijkheid en de gegrondheid van de aanvraag, wat wel degelijk een zeker en definitief nadeel inhoudt voor de verzoekende partij. Verzoeker heeft derhalve wel degelijk belang bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep wordt derhalve verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker de schending op van *“de motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikels 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht.”*

Verzoeker betoogt als volgt:

“Uit deze wetsartikelen blijkt dat de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen dient op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Uit de controle van 06/07/2010 blijkt echter dat genoemde niet werkelijk op dit adres woont. Bijgevolg kan de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, niet in overweging worden genomen”. De beslissing wordt enkel gemotiveerd door te verwijzen naar de controle van 06/07/2010 waaruit zou blijken dat verzoeker niet op het opgegeven adres zou wonen. Deze al te beknopte motivering maakt het echter onmogelijk voor verzoeker om inzicht te krijgen in de motieven die hebben geleid tot de beslissing tot niet-inoverwegingneming van zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Vaste rechtspraak van de Raad van State alsmede de rechtsleer stelt uitdrukkelijk dat indien er verwezen wordt naar stukken dewelke niet opgenomen zijn in de bestreden beslissing, deze moeten worden overgemaakt worden aan de bestuurde. In casu is dit niet gebeurd, waardoor verzoeker niet kan nagaan wat de inhoud is van de stukken of feiten die als grondslag dienden voor het nemen van de bestreden beslissing. Zo weet verzoeker niet om hoe laat de controle plaatsvond, wat de omstandigheden waren, of er een buurtonderzoek is gebeurd, enz.

Verwerende partij schendt dus duidelijk de formele motiveringsplicht door geen meer gedetailleerde informatie te verschaffen omtrent de omstandigheden van de controle, die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing van niet-inoverwegingneming.

Het is dus voor verzoeker volledig onduidelijk waarom er op basis van de woonstcontrole werd besloten dat hij niet woonde op het door hem opgegeven adres.

Verzoeker legt bij dit verzoekschrift namelijk verschillende getuigenverklaringen voor waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker vanaf het moment dat hij zijn aanvraag indiende op 13 december 2009 tot november 2010 aan de Turnhoutsebaan 276 te 2140 Borgerhout woonde.

Niet minder dan negen getuigen verklaren dat verzoeker tot voor kort op het adres woonde dat hij had opgegeven op het moment van zijn aanvraag. Eén van hen is F. M., die verklaart dat ze aan de Turnhoutsebaan 276 woont, en dat « C. G. a habité ici avec moi, car il est le neuveu de mon mail H. Gadiaga qui habitait avec moi. Il est avec nous au mois de mai, juin, jusqu'au mois de novembre 2010 ». Gezien deze veelvoudige getuigenverklaringen kan niet anders dan vastgesteld worden dat verwerende partij bovendien onzorgvuldig heeft gehandeld. Zorgvuldig handelen impliceert namelijk dat de bevoegde overheid de nodige kennis verwerft over alle relevante (feitelijke) gegevens, d.w.z. alle

gegevens die de beslissing kunnen beïnvloeden, wat in casu niet is gebeurd. Uit een buurtonderzoek zou namelijk duidelijk zijn gebleken dat verzoeker aan de Turnhoutsebaan 276 te Borgerhout woonde. Om al deze redenen is het duidelijk dat de motivering van de beslissing tot nietinoverwegingneming onvoldoende is en dus niet-afdoende. Het is bovendien duidelijk dat verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld bij het nemen van de beslissing. Om deze redenen wenst verzoeker dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing. Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

3.2 Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota:

“Voor zover als nodig zal verwerende partij hierbij haar opmerkingen naar voor brengen m.b.t. de ingeroepen middelen.

Verzoekende partij werkt weliswaar één middel uit, doch dit bevat in feite twee onderscheiden middelen : enerzijds een beweerde schending van de motiveringsplicht, en anderzijds een beweerde schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Verwerende partij geeft haar opmerkingen voor elk van deze onderdelen apart.

1. Schending van artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 t/m 3 van de wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

Verwerende partij heeft de eer het volgende op te werpen.

Verzoekende partij voert eerst aan dat de bestreden beslissing behept is met een gebrek aan formele motiveringsplicht.

Het dient gezegd dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft om de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De desbetreffende artikelen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze, hetgeen impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.’

Verwerende partij meent dat zij meer dan voldoende de beweegredenen voor de beslissing kent: "uit de controle van 06/07/2010 blijkt echter dat genoemde niet werkelijk op dit adres woont. Bijgevolg kan de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, niet in overweging genomen worden."

Verzoekende partij levert niet enkel inhoudelijke kritiek op de in de beslissing vervatte motivering, doch slaagt er ook in de motieven weer te geven en geeft daarbij blijk kennis te hebben van de motieven.

Verwerende partij is dan ook van oordeel dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek.⁴

Verwerende partij is verder van oordeel dat het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het verzoekende partij onmogelijk maakt na te gaan of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat hij van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De beslissing werd naar behoren gemotiveerd en stelt verzoekende partij perfect in staat na te gaan op basis van welke juridische en feitelijke overwegingen zij genomen werd.

Verzoekende partij roept ook een schending van de materiële motiveringsplicht in.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht immers enkel bevoegd na te gaan of de overheid in kwestie bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verwerende partij meent dat ook aan de materiële motiveringsplicht is voldaan: de feitelijke gegevens waren juist: uit het administratief dossier blijkt dat er door de lokale politie van Antwerpen twee woonsonderzoeken werden uitgevoerd op het in het verzoekschrift vermelde adres : 2100 Deurne, Muggenberglei 178.

Op 22/06/2010 om 11.30u was betrokkene niet aan te treffen op het vernoemde adres

Op 06/07/2010 om 10.40u werd betrokkene tijdens een tweede controle opnieuw niet aangetroffen.

Bovendien is er de verklaring van één van de bewoners die stelt dat verzoeker niet op dat adres woont.

Na telefonisch contact met de verhuurder is tenslotte ook nog gebleken dat deze betrokkene niet kent.

Verzoekende partij kon dus niet worden aangetroffen op het voornoemde adres.

Op 2 november 2010 liet de raadsman van verzoeker weliswaar weten dat hij verhuisde van 2140 Borgerhout, Turnhoutsebaan 276 naar 2140 Borgerhout, Florastraat 4.

Twee opmerkingen in dit verband :

Vooreerst maakt dit duidelijk dat verzoekende partij voordien blijkbaar reeds verhuisde naar de Turnhoutsebaan

Bovendien dateert de melding van het nieuwe adres van NA de beslissing tot nietinoverwegingname. Het is evident dat verwerende partij hier onmogelijk rekening mee kon houden op het ogenblik van de beslissing tot niet-inoverwegingname.

De feitelijke gegevens werden correct beoordeeld en verwerende partij kwam geenszins in onredelijkheid tot haar besluit.

De beslissing verschaft aan verwerende partij perfect het inzicht dat verzoekende partij niet werkelijk woont op het in het verzoekschrift aangegeven adres te 2100 Deurne, Muggenberglei 178, en de regularisatieaanvraag zodoende niet in overweging kan genomen worden.

De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijk afdoende en pertinente motieven.

De materiële motiveringsplicht is dan ook niet geschonden. Het middel is ongegrond.

2. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verwerende partij heeft de eer het volgende op te werpen :

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan verwerende partij de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Verwerende partij verwijst naar hetgeen supra werd uiteengezet: in casu kan onmogelijk betwist worden dat zij haar beslissing op zorgvuldige wijze heeft voorbereid en gestoeld heeft op een correcte feitenvinding:

Verzoekende partij diende een verzoek tot regularisatie op grond van artikel 9bis in, daarbij uitdrukkelijk vermeldend dat hij woonachtig was te 2100 Deurne, Muggenberglei 178.

° Tot twee maal toe bleek verzoeker niet aanwezig op dit adres.

° Eén van de bewoners verklaart duidelijk dat verzoekende partij er niet woonde

° Ook de verhuurder meldt dat hij verzoekende partij niet kent

Verzoekende partij stelt in het verzoek tot nietigverklaring dat hij van december 2009 tot november 2010 aan de Turnhoutsebaan 276 te 2140 Borgerhout zou gewoond hebben.

° Nochtans stelt het initiële verzoekschrift wel degelijk dat hij woonachtig zou zijn te 2100 Deurne, Muggenberglei 178

° En bovendien bewijst verzoekende partij niet dat hij de adreswijziging naar 2140 Borgerhout, Turnhoutsebaan 276 ooit heeft gecommuniceerd aan de bevoegde diensten.

Door de gedetailleerde informatie omtrent de uitgevoerde woonstcontroles niet in de bestreden beslissing te vermelden heeft verwerende partij geenszins de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen. Het middel is ongegrond."

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. De Raad kan verzoeker niet volgen in zijn betoog dat de motivering van de bestreden beslissing hem onvoldoende in staat stelt zich er tegen te verweren. De bestreden beslissing stelt namelijk duidelijk dat op grond van een "controle van 06/07/2010" verzoeker geacht wordt niet werkelijk op het in de bestreden beslissing vermelde adres te wonen. Dat verzoeker wel degelijk de motivering van de bestreden beslissing begrepen heeft blijkt uit het vervolg van zijn betoog waarin hij de schending van de zorgvuldigheidsplicht opwerpt en hij verschillende getuigenverklaringen aanbrengt om aan te tonen dat hij wel degelijk op het in de bestreden beslissing vermelde adres verbleef.

3.5. Indien verzoeker nadere details wou verkrijgen omtrent de in de bestreden beslissing vermelde "controle van 06/07/2010" stond het hem vrij het administratief dossier te raadplegen om aan de hand van de betrokken stukken bijkomend verweer te ontwikkelen, quod non.

3.6. Waar verzoeker op een algemene wijze verwijst naar rechtspraak van de Raad van State aangaande beslissingen die verwijzen naar stukken dient de Raad op te werpen dat dit niet dienstig is aangezien de bestreden beslissing niet verwijst naar stukken.

De schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.7. Voor wat betreft de negen getuigenverklaringen die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt dient de Raad op te werpen dat verzoeker enkel aan de hand van dergelijke gesolliciteerde stereotiepe verklaringen zonder enig objectief stuk eraan toe te voegen, zoals bijvoorbeeld facturen op naam van verzoeker gericht aan het betrokken adres uitgaande van privé-of overheidsinstanties, niet aantoonde dat hij wel degelijk *“tot voor kort”* op het in de bestreden beslissing vermelde adres woonachtig was. Uit het administratief dossier blijkt dat het adres van verzoeker dat vermeld wordt in de getuigenverklaringen alleszins niet het adres is dat verzoeker *“had opgegeven op het moment van zijn aanvraag”* zoals hij voorhoudt in zijn verzoekschrift.

3.8. Waar verzoeker opwerpt dat een buurtonderzoek had dienen uitgevoerd te worden dient de Raad op te werpen dat mocht verzoeker het administratief dossier geraadpleegd hebben, quod non, verzoeker vastgesteld zou hebben dat de verwerende partij zowel een bewoonster als de verhuurder van het pand waar verzoeker voorhoudt verbleven te hebben, geraadpleegd heeft. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt globaal dat verzoeker tot tweemaal toe verhuisd is na het indienen van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag, waar verzoeker met geen woord over rept in zijn verzoekschrift, en dat verwerende partij zorgvuldig gehandeld heeft door na een eerste negatieve woonstcontrole op het adres vermeld in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag om machtiging, een tweede woonstcontrole uit te voeren op het in de bestreden beslissing vermelde adres nadat ze zelf tot de bevinding gekomen was dat verzoeker naar dit adres verhuisd was. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op een onbekende datum voor een tweede keer verhuisd is naar een ander adres. In een e-mailbericht van 2 november 2010 van het door verzoeker geconsulteerde advocatenkantoor wordt aan de verwerende partij immers meegedeeld dat verzoeker verhuisd is naar een ander adres, zonder dat een verhuisdatum vermeld wordt. Te dezen merkt de Raad nog op dat ook verzoeker in zijn verzoekschrift niet meedeelt wanneer hij voor de tweede keer verhuisd is.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig november tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA